

Nesmíme zapomenout!

Dvakrát byla potupena Požehnaná mezi ženami na Staroměstském náměstí v Praze.

Po prvé 29. března 1632, kdy velitel loupeživých Sasů, Vavřinec Hoffkirch přibil na pranýř, postavený proti šibenici, posvátný obraz Boží Matky, ukořistěný při drancování ve Staré Boleslavi. Tehdy to byla ruka zpupného cizáka, která se tu rouhala.

Druhé potupy nejsvětější Panně dostalo se v týchž místech 3. listopadu 1918, kdy byl stržen mariánský sloup. Tehdy to byly české ruce, které se poskvrnily tímto mrzkým činem.

Uplynulo dvacet osm let, tedy období, jež jen málo již chybí, aby se počítalo jako jedna lidská generace. Ti, kdož tehdy byli dětmi, dnes většinou jsou rodiči. Nuže, ptám se: Zda jejich děti vědí něco o mariánském sloupu a potupě, kterou byla zneuctěna Matka Boží?! Řekly aspoň jednou matky svým dětem, když s nimi zavítaly do Prahy a šly směrem k Týnskému chrámu, že tu kdysi trůnila nebeská Královna?!

A přece náš katolický lid nesmí zapomenout! Je to urážka neodčinná, rána nezajizvená, dluh nezaplacený!

Leč Matce Boží písního zadostiučinění se u nás jednou dostat musí!

Zavazuje nás k tomu: čest, pravda, víra!

Je to předně věc naší cti, naší lidskosti! Ublížit ženě je vždycky nízké a podlé. Nežle uslechtili jsme na ženu, aniž by v nás nevyvstala myšlenka, že žena byla naší matkou. Nuže, v Marii i nejhrušší nevěrec nemůže nevidět veliký ideál Ženy, poněvadž musí v ní uzнат nejpožehnanější Matku!

Umělecky krásné vyjádření této Ženy vznášelo se dvěstěšedesátosm let nad Prahou a celým českým národem. Třetího listopadu zpřelámali sloup a Ženu strhli na dlažbu. Podlost zbořila — čest musí postavit!

Dále je to věc historické pravdy! Nebylo vůbec žádného dějinného důvodu, proč sloup měl být stržen, a není důvodu, proč sloup by neměl být obnoven. Historická pravda byla přece velikými písmeny vtesána v podstavci sloupu, který hlásal, že stojí jako památník obhájení a osvobození města Prahy od Švédů za třicetileté války roku 1648. S Bílou Horou sloup neměl nic společného, leda to, že jej strhli lidé, vracející se z táborové řeči, konané na bělohorské pláni.

Naopak, je vážný dějinný důvod, aby sloup opět na Staroměstském náměstí byl znovu postaven na památku osvobození Prahy od Němců v mariánském měsíci květnu 1945. Tedy dvojí závazek: splátka a vděčnost!

Konečně je to věc naší víry! Jsem si dobře vědom, že málo by znamenal kamený sloup, kdyby nenastala v národě křesťanská obroda. A poněvadž tento duchovní přerod — podle všech náznačků — patří ještě velmi daleké budoucnosti, nemyslím, že se brzy mariánský sloup nad Prahou vztýčí. Kdo ví, zda se toho dočkáme — ačkoliv rok 1950, to jest třísté výročí postavení sloupu, byl by opravdu nejkrásnější příležitostí k jeho obnovení. Ale ať jej hmotně vybuduje kterákoliv budoucí generace, nám mariánský sloup se musí stát symbolem duchovního boje pro spásu svého národa! Vždyť stojíme tváří v tvář klamům a bludům toho, jehož hlavu drtí bílá noha Neposkvrněné! Tak trůnila kdysi nad Prahou a českým národem a tak zase bude trůnit!

MODLITBA

za postavení nového mariánského sloupu v Praze.

Ó Maria, která jsi byla tak milována českým národem, nevzpomínej na urážku, Tobě před lety způsobenou na Staroměstském náměstí!

Tvé mateřské srdce jistě nám již odpustilo, vždyť v měsíci květnu, Tobě zasvěceném,

na Tvou přímlovu dal nám Bůh opět povstati ze strastiplného ujařmení.

Leč tím ještě více vzrostl náš dluh vůči Tobě, předobrá Matko!

Prosíme-li Tebe, abys zapoměla na svou pohanu, nesmíme zapomenout my na její nápravu!

Víme však, že netoužíš po chladném kameni, nýbrž po našich srdcích.

Ano, Maria, Tobě chceme postavit nejprve duchovní sloup živé víry, vroucí lásky a velkodušné oběti. Chceme se vynasnažit

apoštolskou horlivostí šířit a utvrzovat v rodinách a v celém národě svatě pravdy Tvého božského Syna Ježíše Krista, slibující, že sami vlastním životem budeme jejich plným uskutečněním a zářným příkladem.

Jenom uprostřed lidu, navraceného živému křesťanství, vyrosté jednou jako bílý liliový květ na štíhlém stvolu Tvůj láskyplný Zjev, z výšin nám žehnající.

Přijmi, Neposkvrněná, tento náš slib a přednes jej před trůn věčného Boha s prosbou, abychom nezahynuli zde i na věčnosti. Amen.
Dr Čeněk Tomiško.

Prvý rozhlasový projev J. E. ndp. arcibiskupa.

Doslovné znění projevu ze dne 24. listopadu 1946 uveřejňujeme s laskavým souhlasem J. E. nejdp. pana arcibiskupa ThDr Josefa Berana, jakož i ředitelství Čs. rozhlasu.

Jako arcibiskup pražský po prvé mluvím zde před mikrofonem. Jsem si toho vědom, že mne poslouchají tisíce dobrých lidí, byť nebyli všichni katolíky. Chei proto všem říci několik upřímných slov.

Poslední můj projev v rozhlasu byl za okolností věžných. Bylo to 24. dubna 1941 v den pohřbu mého předchůdce kardinála Kašpara. Nacistická censura nechtěla projev dovolit, pak konečně svolila, ale nesměl být hlášen v denním programu a byl zařazen na čtvrtou hodinu odpoledne, kdy je rozhlas nejméně poslouchán. Ten dobrý muž, který mne tehdy uváděl do kabiny, tiskl mi rozechvěnou ruku a šeptal: Dalo to mnoho práce, ještě vám něco seškrtali, ale jsme rádi, že jsme alespoň toho docílili.

Zdůraznil jsem v onom projevu, že zesnulý byl synem českého učitele. Shodou okolností to mohu říci i o sobě. Ano, jsem hrdý na to, že mým otcem byl český učitel, který s dobrou matkou mojí učili mne znáti jazyk, vlast i Boha. Otcí, jenž od nejnižšího

stupně venkovského podučitele se pracoval vlastní pílí až na ředitele plzeňské měšťanské školy, vdčím za své vzdělání i za hluboké základy vlasteneckého citění. A s radostí prohlašuji, že to byl zase český učitel, plzeňský známý lidumil Ondřej Heller a chodský spisovatel profesor Fr. J. Hruška, kteří rodinou položený základ rozvíjeli a prohlubovali. Vážil jsem si proto vždy učitelského povolání. Otec sice někdy - ve chvílích, kdy starostí nevěděl, co napřed — roztrpčen říkával: »Kdybych měl deset dětí, žádný z nich nesmí být učitelem!« Ale i to myslel dobře, neboť bratr, jenž zahynul za první světové války jako zajatec na italských ostrovech Asinárách, byl učitelem, sestra se stala učitelkou a já — aby to bylo dovršeno — ředitelem učitelského ústavu u sv. Anny. Jsem tedy opravdu z »kantorské« rodiny, a proto znám všechny světlé i stinné stránky tohoto vstupu. Považoval bych za jednu z nejšťastnějších chvil, kdyby se mi podařilo k uctění památky drahého otce upevnit vřelý vztah mezi kostelem a školou, vztah, jenž v době »zapadlých vlastenců« tolik požehnaní přinesl vlastní naší a jenž je nutný i v době naší.

Další hodnota, kterou mi dali do vínku otec a matka, je láska k české písni a hudbě. I to je učitelská tradice. Jsem přesvědčen, že v našem kulturním životě složka zpěvu a hudby je nejnárodnější a nejučinnější. Proto s opravdovým smutkem v duši jsem jako ředitel učitelského ústavu sledoval při zkouškách přijímacích každoročně znatelnější úbytek hudebnosti a zpěvnosti u kandidátek, které — a to mne tím více udivovalo - většinou byly z rodin venkovských českých učitelů. Tolikrát jsem se nad tím zjevem zamyslel. — Příčiny? — Je jich mnoho, ale nebude z poslední to, co je zřejmostí každého, kdo zná dějiny české hudby a českého zpěvu. Ať to byla doba kterákoliv, vždy neplodnějším jádrem zpěvnosti byla píseň duchovní. Buďme spravedliví ke svým dějinám. Dějiny nelhou! Kéž by sblížení školy a kostela přispělo i prohloubení

Celá jsi krásná, Maria!

zpěvnosti a hudebnosti naší mládeže! Národ by jistě škody z toho neměl.

A třetí? — »Raději bych se, Pepo, dal za živa krájet, abych slevil v něčem ze svých zásad!« — Kolikrát mně můj dobrý otec opakoval tato slova v různých variantách. Utkvěla mi proto hluboko v mysli a snažil jsem se také vždy podle nich se řídit. Takovými byli i další moji vychovatelé, hlavně zmíněný už Heller a Hruška. Co chybí lidstvu? Co chybí i našemu národu? — Charaktery! Zde může odpomoci jen důsledná výchova v rodině a ve škole. Učitelstvo má po této stránce velkou moc i velkou odpovědnost. — S radostí jsem uvítal otevření pedagogické akademie v minulém týdnu. Vždyť jsem se zúčastnil již dříve onoho zápasu o vysokoškolské vzdělání učitelstva. V zásadě jsem učitelstvu vždy přál, třebaže jsem považoval určitou diferenci za žádoucí. Dostane se mu tedy teď možnosti prohlubovati své přípravné vzdělání. Doufejme, že bude tím uschnopněno i výchovně zasáhnout do účinného pěstění mladých charakterů. Výchova pevných povah musí býti předním jejich úkolem. Charakterů z křemene je třeba, aby celý národ byl z kvádrů.

Toť několik upřímných slov. Od srdce k srdci. Není to oficiální projev, ani co programového. Chtěl jsem jen připomenouti to, co se tak často ozývalo v mé duši a co se znovu živelně přihlásilo i teď, kdy po prvé mluvím k vám jako arcibiskup pražský.

Nechť Trojjediný Bůh žehná všem, kdož mne poslouchali a přispěje, aby alespoň něco z toho bylo uskutečněno. Budu se na ten úmysl modlit!

Jeden z nástupců apoštolů.

»Mějte pozor na sebe i na všechno stáde, ve kterém Duch svatý ustanovil vás biskupy, abyste spravovali Církev Boží, které si dobyl krví svou.« (Sk. 20, 28.) To jsou slova sv. Pavla k jednomu z prvních biskupů Církve. Je tedy povinností biskupů spravovati Církev Boží. Biskupové jsou nástupci apoštolů a z ustanovení Božího představenými jednotlivých církevních oblastí, které řídí rádnou mocí. Jsou podřízeni římskému Veleknězi a ten je také svobodně jmenuje. Toto svobodné jmenování nebylo vždy bráno v nejpřísnějším smyslu slova. Tak vidíme na příklad, že volbu druhého pražského biskupa vykonává na Levém Hradci kníže, kmeti a lid, který na Vojtěcha, zdráhajícího se přijmout volbu, volá: »Ať chceš nebo nechceš, jsi našim biskupem«.

Od 14. století vyhrazuje si Svátá Stolic svobodné právo dosazovat biskupy. Návrh na jmenování podávají představitelé s átu. Ovšem praxe v různých zemích je různá. Mezi Svátou Stolicí a jednotlivými státy existují smlouvy, které mimo jiné upravují i jmenování biskupů. S naší republikou uzavřel Vatikán smlouvu »Modus vivendi« 2. února 1928, v níž naše vláda přijala právní normu Sváté Stolic za svou. Apoštolská nunciatura posílá do Říma návrh, v němž označuje několik kandidátů na uprázdněné místo. Svátá Stolica vybere jednoho z kandidátů a jeho jméno oznámí vládě, aby se ujistila, že vláda nemá námitky politického rázu proti osobě kandidáta.

Takovým způsobem bylo tedy provedeno jmenování nového pražského arcibiskupa. V úterý dne 5. listopadu v odpoledních hodi-

nách pozval pražský nuncius arcibiskup Msgr Ritter rektora pražského semináře, univ. profesora dr. Josefa Berana na nunciaturu, kde mu oznámil, že z vůle sv. Otce papeže Pia XII. je jmenován pražským arcibiskupem.

Druhého dne oznámil nuncius toto jmenování také vládě republiky, prostřednictvím nám. předsedy vlády Fierlingra, jako zástupce ministra zahraničí. Několik dní potom obdržel Msgr Beran jmenovací dekret z Říma. Po přečtení této listiny v konsistoci vždy věrně metropolitní kapituly u sv. Víta přestala pravomoc dosavadního správce arcidiecése kapitulního vikáře dr. Bohumila Opatrného, který s moudrou rozvahou řídil arcidiecési během půlstoleté sedisvakance (uprázdnění trůnu) a správy se ujal nový arcipastýř. Ovšem svátostné mocí se mu dostane teprve svěcením na biskupa — konsekrací. V dohledné době navštíví nový primas zemí Koruny české věčné město, aby se poklonil náměstkovi Kristovu a nástupci sv. Petra, římskému papeži, od něhož přijme pallium, znak metropolitů.

Úkolů, které nového arcipastýře čekají, je mnoho. Nám, kteří se díváme jen v malém obzírku kolem sebe, uniká ona spousta problémů, které vidí daleko lépe on se svého stolce svatovojtěšského. V mnohém se podobá naše doba časům, kdy na prestolu Církve pražské seděl svatý Slavíkovec. Přeje jistě každý z nás novému nástupci apoštolskému, aby s pomocí věčného Velekněze dovedl stáde sobě svěřené do dob, které by se podobaly dobám míru za panování prvního pražského arcibiskupa svatě paměti, Arnošta z Pardubic. aba

Ohlas jmenování ve světě.

Pařížský katol. list »La Croix« ze 14. XI. přináší na titulní stránce srdečnou vzpomínku abbé Lanique-a, kdysi vězně v Dachau, nyní pacienta nemocnice ve Versailles, na nového pražského arcibiskupa J. E. ndp. ThDr Josefa Berana. Praví doslovně:

»Když my, francouzští kněží, řeholníci a bohoslovci opouštěli tábor mezi 15. a 31. květnem, Msgr Beran tam ještě byl asi se 70-80 Čechy, kněžími, řeholníky a bohoslovci. Když Msgr Josef Beran asistoval na IV. adventní neděli r. 1944 při kněžském svěcení jáhna z münsterské diecése, netušil, že místo asistence J. E. Msgru Piquetovi, biskupovi z Clermont,

by při takové příležitosti mohl tohoto roku, t. j. o dva roky později, sám vysvětit bohoslovce, kteří byli v táboře jeho druhý v práci.«

Abbé Goldschmitt, farář z Rech-Saralbe píše v brožurě »Pracovní otrok« (cituje též článek »La Croix«): »Profesor Msgr Beran z pražského semináře náležel k hospodářskému komandu a k pěstounům tábora; jeho úkolem bylo postarat se, aby každý vězeň dostal při rozdělování svůj kus chleba.«

»Když četní mladí francouzští bohoslovci a kněží,« píše dále »La Croix«, »přišli do Dachau a byli umístěni v téže světnici jako Češi, Msgr Beran organi-

Věčná ctnost.

Všechno se ke konci svému
na tom světě sklání;
ctnost jen, Bohu zasvěcená,
věčné má trvání

Fr. Doucha.

soval pomoc, t. j. rozdělování hojných a dobře narovnaných balíků, které dostávali ze svých farností - může se říci, že díky této pomoci mnozí se pomalu vzhopili a začali doufat, že opět uzří svou Francii. Také když francouzští kněží a řeholníci dostali od Červeného kříže balíky a Čechové již začali pociťovati nouzi, měli Francouzi příležitost k projevení své vděčnosti. Rovněž nikdy nezapomenou modlit se za tohoto svatého a velmi pokorného hodnostáře, který se v pekle Dachau dovedl připravit na veliké poslání, které ho očekává po tak dlouhém uprázdnění stolce a v době tak převratné: Ad multos annos!«

V českém denním tisku byla nejsympatičtější vzpomínka z Dachau ve »Svobodných novinách«, kam ji napsal druh v utrpení Karel Košák. Ten nám vlastně první napsal nejvíce o vězni dr. Beranovi v Dachau.

Těm, kterým se tato vzpomínka, přetisknutá ještě v jiných listech, nedostala do rukou, cituji aspoň závěr:

»Vím, s jakou křesťanskou pokorou celý koncentrák snášel, jak se za svou 80letou maminku z Bolevce u Plzně modlil. A vím, s jak vroucí modlitbou vítal onen 29. duben 1945, který nám na svých mohutných tancích přivezla vítězná americká armáda. Dachau a Hradčany. Barák v koncentráku a arcibiskupský palác! Zamaštěná heftlinská čepice a arcibiskupská mitra - jaké to rozdílly a přece v nich stále týž člověk a muž: ThDr Josef Beran, politický vězeň z Pankráce, Terezína a Dachau, profesor Karlovy university, děkan bohoslovecké fakulty, papežem Piem XII. jmenovaný pražským arcibiskupem a primasem.«

Josef Papica

Modlitba za biskupa.

Pane, kníže pastýřů, pastýři a biskupe našich duší, uděl našemu biskupu Josefovi všechny ony ctnosti, kterých je mu potřebí k jeho a našemu posvěcení. Dejž, ať bůh sám nad sebou i nad celým stádcem, nad nímž jej Duch Svatý ustanovil. Ty sám buď mu vzorem, podle něhož by se sám utvářel, abychom i my se podle něho mohli přizpůsobova'ti. Naplň ho veskrz Duchem svým i uděl mu víru, lásku, moudrost a sílu! Pošli mu věrné spolupracovníky k důležitým úkolům vedení našich duší! Učiň ho pastýřem podle srdce svého, který žije jen pro svůj úřad, který v nic nehoufá a ničeho se nebojí, leč tebe. A když přijdeš soudit pastýře i jejich s ádce, dejž, ať jsme jeho korunou a radostí, a on necht' dosáhne vedouc'í koruny života věčného. Amen.

Krč vzpomíná.

Jako kaplan michelský projevil Msgr. Jos. Beran zájem o ty nejubožejší ve farnosti, v níž působil. Útulna hluchoněmých žen a dívek v Horní Krči upoutala jeho pozornost četnými potřebami duchovními, hmotnými a administrativními. Někdy v týdnu docházel sloužit mši sv., ujal se duchovního vedení hluchoněmých chovank. Do té doby osoby jim nejbližší tvrdily, že častější přijímání sv. svátosti, vzestup duchovního života není u nich možný. Důstojný pan kaplan smýšlel jinak. Věnoval těmto ubožákům každou volnou chvíli, aby propracoval jejich duše se vzájemnou pomocí Skolských sester, kterým v té době byla útulna svěřena. Přípravoval pečlivě první pátky a od těch postupně dospěl s těmito neuznávanými bytostmi k dennímu sv. přijímání a k vrcholné účtě sv. Josefa a Pražského Jezulátka, kteří jeho příčiněním jsou v útulně milováni tak něžnou a důvěrnou láskou, o níž se dnešní době ani nesní. Krč neopustil ani tehdy, když se ujal katechetství a později ředitelské práce v Praze II u sv. Anny. Do útulny docházel dále i dvakrát v týdnu, bylo-li třeba. Vedl duchovně chovanky i sestry. Posloužil ochotně každému, jeho skryté dílo rostlo, kvetlo a přináší dodnes plody pro Církev.

V r. 1929 nastoupil jako profesor na theologickou fakultu a když se později stal ředitelem kněžského semináře, byl vybidán panem kardinálem Kašparem, aby Krč vypustil ze svého programu pro množství práce, ale nynější pan arcibiskup prohlásil: »Ty ubožáky nikdy neopustím. Vážím si jejich modlitby a potřebuji ji.«

Doba okupace odňala ústavu dva největší dobrodince — duchovního otce dp. dr. Josefa Berana a budovatele přestavované

útulny kanovníka Bohumíla Staška. Byli uvězněni... Oba zajaté i jejich činnost došla na starost sv. Josefa. Tam v kapli měl v sáčku zavěšeny jejich fotografie s prosbou: »Přiveď je zpět!« To bylo tajemství hluchoněmé rodiny, střežila je pečlivě a za jeho vyplnění nesčíslněkrát volala: »Sv. Josefe, starej se! Sv. Josefe, pomoz nám!« On nezklamal — vrátili se oba — a ty prosté duše, jež je mají tak rády svým způsobem, za jejich návrat v kapli vřele děkovaly — a jak jsou hrdy na to, že jejich »Beránek« je panem arcibiskupem. Teší se, že mu půjdou blahopřát a potom jejich vychovatelka jistě nedokáže, aby zabránila všeobecnému zmizení papírových — sáčků — vždyť on pan arcibiskup ví, co musí mít hluchoněmé nezbytně ke gratulaci! Má na jejich originalitu jistě ne jednu vzpomínku.

+ Letošní návštěvy na Velehradě. Kromě vzácných návštěv domácích — J. Exc. Msgr. dr. J. Berana, nově jmenovaného arcibiskupa pražského, J. Exc. Msgr. dr. Karla Skoupého, biskupa brněnského, J. Exc. světitel biskupa olomouckého Msgr. dr. Stan. Zely, J. Exc. řeckokatolického biskupa Pavla Gojdiče, J. M. nového opata na Starém Brně B. Švandy, cyrilometodějského horlitého Msgr. dr. Frant. Cinka, J. M. preláta Frant. Jemelky, předsedy ACM, a mnoha jiných — navštívila letos Velehrad řada vynikajících osobností z ciziny: apoštolský internuncius J. Exc. dr. X. Ritter, delegace z Belgie, zástupce amerického Červeného kříže Mr. A. Moor, vicepresident pomocné akce pro ČSR Msgr. Old. Zlámal, skupina amerických lékařů, výprava švýcarských akademiků a bulharští novináři. r

Loučíme se s Otcem.

Zvonek u dveří se živoce rozdrnčel. Za dveřmi stáli kluci, udýchání, s očima rozsvícenými nadšením. Ani ze sebe nemohou vyrazit slova, tak letěli: »Maminko... pan ředitel je arcibiskupem!« Už je ta slavná novina venku! »Kdo vám to povídal?« »Toník B., jde od svatého Víta.«

Toník B., tak to je pravda. Člověk je jak omámený, chtělo by se smát a plakat. Zapomenu na kluky, kteří už jsou zas na útěku.

Dívám se z okna na svatovítské věže. Ke

hrobu svatého Vojtěcha. Vyprosil nám otce, už nejsme stádo bez pastýře. Ale úzkostný hlas se ptá: »Ale co my tady v Dejvicích, co bude s námi?«

Zijeme jak v omámení. Hlavy v oblacích. Plní radostí, a zas nám je tak trochu, jako v krvavém červnu 1942, kdy ten, který byl »všem všechno«, zmizel za vraty pankrácké věznice.

Tenkrát nás ta rána sehnala do houfy. Semkli jsme se kolem seminárního kostela a mlčky, beze slova si slíbili, že nesmí zůstat

opuštěn oltář, na kterém pan ředitel přinášel Oběť Nesvetejsí.

Tři léta čekání a potom ten radostný, sluncem a prapory ozdobený květnový den. Pan ředitel se vrátil a jeho duchovní rodina mu připravila slavné uvítání. Nabitý kostel, řady ministrantů, družičky, u vchodu čestná rota. Prapory. Přišel svým obvyklým, rychlým krokem, pohublý, se stopami utrpení v pobledlé tváři. Ve vojenské uniformě, s vlaječkou a páskou Dachov na klopě. Před oltářem se zastavil, poklekl, sklonil hluboko hlavu a modlil se. A naše srdce byla plná vděčnosti k Pánu Bohu, že nám vrátil Otce, že nám ho zachoval. Varhany se rozjásaly radostným Te Deum, zpíváme s nadšením a slzy nám tekou po tvářích.

A přišla řada věšdních dní. Ráno u oltáře a ve zpovědnici.

Přetížen prací a přece připraven každého kdykoliv vyslechnouti. Ve starostech o seminář nezapomínal pan ředitel na duše, na Katolickou akci. Odbočka Svazu katolických žen a dívek, jeho dílo, znovu se dala, pod jeho laskavým vedením, do práce. Cyklus přednášek pro ženy, adventní kázání, radostná, slavná půlnoční a nezapomenutelná celonoční adorace v novoroční noci. Rozjímání, mše svatá a tichá, mnohahodínová, v Dachau slíbená adorace na studených schodech nahoře u mřížky.

Vánoční čaj v seminární jídelně. Houfek věrných s rodinami. »Hlavně ať přijdou trpící členové rodiny,« zvol pan ředitel s úsměvem. Bylo to radostné, nezapomenutelné odpoledne. Pan ředitel, usměvavý, plný zájmu a porozumění pro každého.

Schůze, práce pod jeho vedením. Laskavá a přece jistá a pevná ruka. »To víte, já jsem Beran Josef,« říkával s úsměvem.

Dejvické děti skoro zpýšněly. »Který kluk se tak hned může pochlubit, že ministroval panu arcibiskupovi?«

Některé starší paní jsou pohoršeny. »Copak nemohli udělat arcibiskupem někoho jiného, co si tady počnem?«

V radostný, sluneční den jsme pana ředitele vítali a v listopadovém večeru se loučíme s arcibiskupem. Zas přeplněný kostel a pan arcibiskup na kazatelně.

Zpovědnice — kazatelna — oltář. Poslední otcovské požehnání. Z kostela sv. Vojtěcha — na stolec svatovojtěžský. Do těžké práce, do boje o nesmrtelné duše.

A jeho vděčná, věrná rodina, která nikdy nezapomene, bude jej provázet věrnými, vytrvalými modlitbami. K. M.

Marie Goretti - mučednice za sv. čistotu.

VII. Na cestě do ráje.

Nastávala noc. Matce nebylo dovoleno zůstat u umírající dcerušky. Když se chystala k odchodu, Marie se tázala: »Maminko, ty nezůstaneš této noci u mne?« - »Ne, dívenco, lékaři to zakázali.« - Mařenka hluboce vzdychla, ale odevzdaně pronesla své: »No, dobře...«

U lože umírající byly jen ošetřovatelky, její kmotřička a nettunský arcikněz Temistokles Signori, který znal její vroucí lásku ke Kristu a jeho přesvaté Matce. Ruce Mařenčiny svíraly kříž a obrázek P. Marie. Duchovní správce nemocnice P. Martin Guijarro ji navštívil a vida ji nesččetněkrát líbat obrázek Matky Páně tázal se jí, zda by nechtěla být zapsána do Mariánské družiny. Trpitelka z celého srdce chtěla. P. Martin slíbil poslat její jméno do seznamu římské družiny a hned jí dal na krk družin-

skou medaili. Mariina očka zářila radostí. Neustávala medaili líbat a vroucně opakovala slova: »Maria, bez hříchu počatá, oroduj za nás!« - To byla její poslední radost na zemi.

Po smutné noci nastal ještě smutnější den. Den byl těžký a dusný. Marii Goretti ubývalo sil a dlouhá agonie se chýlila ke konci. Pečlivé ošetřovatelky vyzdobily její pokojík krásnými, vonnými květy. K Marii měl přijít Ježíš ve svátosti, aby se s ní navěky zasnoubil. Ježíš, jenž pase mezi lilijemi...

V těchto posledních chvílích se projevila veliká Mariina víra a láska. Když arcikněz přišel s nejsvětější Svátostí, tázal se Marie: »Viš, koho se nyní chystáš přijmouti?« - Odpověděla spěšně: Ano, toho Ježíše, jehož za chvíli odejdu spatřit...« Kněz se jí tázal dále: »Mařenko, odpouštíš ze srdce svému vrahu?« - Aníž by vykřikala konce věty řekla: »Ovšem, že mu odpouštím... Ba i v ráji ho chci u sebe...« - Touto odpovědí byli všichni až k slzám dojatí. Pak

opakovala několikrát: »Odpusť mu Bůh, já jsem mu již odpustila...«

Při svatém přijímání se celá rozzářila. Zdálo se, že je na ní vidět, že vstupuje do ráje, když k ní přicházel Ježíš... Navštívil ji též lékárník br. Meirad a prosil ji: »Marie, vzpomeň si na mne v nebi!« - Malá trpitelka pokorně odvětila: »Kdo ví, kdo tam přijde dřív?« - »Ty, drahá Mařenko...« Dobře, když tomu tak bude, vzpomenu si na vás...«

V posledních okamžicích jakéhosi blouznění, vztahovala ruce jako v sebeobraně proti útočníkovi a volala: »Co děláš, Alexandře? Nebojíš se Božího hněvu?« I v poslední chvíli zjevila se ve své vlastní podobě: čistá a nevinného srdce, pohotová k obraně andělské ctnosti, která ji učinila hrdinkou. Když došlo k smrtelnému zápasu, zvolala: »Chci bližší k Panně Marii...«, sevřela ruku své kmotřičky a její duše odletěla do ráje. Stalo se odpoledne 6. července 1902. - Pokrač.